nüüd jälle, „ühhest tükkist on se neile korda läinud. Pimmedus kattab minno silmad. Agga Issanda arm kinnitas mind nödra, et ma mitte temmast ei taggunenud. Kurri waenlane laskis mind kässist ja jallust seutud, liggidale lange legitsewa ahjo ette istuma panna, silmad ollid tikkudega lahtikistud. Nenda piddin minna mitto tundi wallusat pallawat kannatama. Se olli otse pörgo piin, minno meled jäid seggasels. Ma kissendasin agga seal ei olnud hallastust. Ma hüüdsin: „Issand miks sa mind olled mahhajätnud.“ Wimaks minnestasin ma ärra. Minnestus olli se ingel kes mind peastis. Solameister arwanud mind surnud ollewad ja piddand mind tullesse lükkama, ni kui ta jo enne mönne teisega olli teinud. Agga üks temma töömehhist, kes minno öndsa poea endine teender ja sõbber, kes ka süddames isegi meie pole hoidis, olli nonu andnud mind tuhhakambri körwale lükkata, ja sealt olli ta mind öse omma kojo kannud. Kui minna sest raskest minnestusest ärkasin, olli mul küll wägga kurb meel, sest et mo silmad pimmedad ollid, ja sels jäid. Agga Issand tröstis mind selle hea, armsa lapse läbbi. Kui minna tahtsin langeda, siis toetas temma mind. Temmal ollid ello sannad meles, kui minno wanna südda ärranärtsis ja ussolambike kustumas olli. Temma kannab meie kallist warra, Piibli ramatut omma kätte peal ja süddames. Temma pöggenes suure hirmoga kloostrist, kui ta kulis, et meie waesed

wangid tuhhatkordse kiusatuse alt minnema peasesid ja tulli ja otsis mind ärrapölgtud ülles.

„Oh, armas emma,“ ütles Elsbeth. Eks ma olle siis sinno tüttar. Kui minna meie ussoliste, ärraminnemist kuulsin, siis olli kui hüaks Issand isse: „Wata se on sinno emma.“ Ja kloostrist peasesin minna et kül surma nuhtlust karta olli, sest sealt ei lasta kegi wälja. Agga sealgi olli mönni hing, kes sallaja Issanda pole hoidis.

„Issand önnistago sind, armas laps.“ Ja teie armsad sõbrad woite arwata, mis suur minno röövm olli, kui ta minno körwas seisis ja omma kättega mo ümber hakkas. Minna waene pimme ei näinud tedda mitte agga mo südda tundis tedda warsti kui temma silmawessi minno palgid kastis. Agga mis waewaline ja pitk olli meil tekäimine. Siiski, armsad sõbrad, teie näte Issand karristab kül agga mitte ennam kui meie jouame kanda. Temmale olgo au ja kitus!“

Amen! Amen! ütlesid maia rahwas ja püüdsid mitme armsa sannaga neid röömustada, kes ni raskest kurwastusest tullid.

Agga poja silmade ees seisid weel maggama minnes keik need kannatamised miska waesed ussowennad ollid kiusatud: Ja millal se weel löppeb; ja kui nad siis wimaks paigale sawad, woib olla Pohlamaal wast, mis raske luggo siiski weel. Kui selle pimmeda wannakese joud ka ni kaugele ullatab, mis ta seal peale hakkab? ja mis se noroke tüttarlaps, kel raske öppimata töö weel kahhewörra raskem on? Ta tousis ülles panni ennast riide ja läks omma wannemate maggamise kambri. Ta räkis neile omma murred wööraste pärrast, ja pallus, neid kauemaks enneste jure jätta. „Ühhe ö puhkamisest ei olle neile küll!“ Issa olli ka sedda mötteltnud

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 34